

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 90/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., Thurzova 7, Košice, proti prípisu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. V/2 Gnm 186/24/1000-28 z 31. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2, čl. 48 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) prípisom generálnej prokuratúry č. k. V/2 Gnm 186/24/1000-28 z 31. októbra 2025. Sťažovateľ navrhuje napadnutý prípis zrušiť a vec vrátiť generálnej prokuratúre na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Mestský súd v Prahe zaslal generálnej prokuratúre žiadosť [v zmysle čl. 29 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a o úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a v trestných veciach z 29. októbra 1992 a súčasne v zmysle Európskeho dohovoru o odovzdávaní trestného konania z 15. mája 1972 (ďalej len „dohovor“)] o prevzatie trestného konania vedeného na mestskom súde pod sp. zn. 74T 3/2024 proti trom občanom Slovenskej republiky ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a sťažovateľovi) obžalovaným 29. februára 2024 zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu podľa § 211 ods. 1 a 6 písm. a) Trestného zákonníka Českej republiky za skutok, ku ktorému došlo v období od 7. júna 2012 do 30. júla 2012 (t. j. k podaniu obžaloby v Českej republike došlo po takmer 12 rokoch od spáchania skutku), pričom celé prípravné konanie bolo vykonané v Českej republike.

3. O tejto žiadosti mestského súdu rozhodla riaditeľka Medzinárodného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky prípisom sp. zn. V/2 Gnm 186/24/1000 z 13. februára 2025 tak, že prevzatie predmetného trestného konania odmietla (vo vzťahu k spoluobžalovaným sťažovateľa z dôvodu premlčania ich trestného stíhania a vo vzťahu k sťažovateľovi z dôvodu rozporu s princípmi právneho poriadku).

4. Právny zástupca sťažovateľa následne žiadosťou z 10. septembra 2025 podanou na základe príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní požiadal generálnu prokuratúru o preskúmanie zákonnosti postupu a prípisu medzinárodného odboru generálnej prokuratúry z 13. februára 2025. Generálna prokuratúra túto žiadosť vybavila napadnutým prípisom z 31. októbra 2025, ktorým právnenému zástupcovi sťažovateľa v podstatnom oznámila, že v predmetnej veci nezistila pochybenia ani porušenia zákona, ktoré by odôvodňovali prijatie konkrétneho opatrenia.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta porušenie označených práv napadnutým prípisom, ktorý považuje za arbitrárny. Sťažovateľ poukazuje na to, že v pôvodnej trestnej veci vedenej v Českej republike došlo k jej rozdeleniu na dve samostatné trestné veci (hoci podľa názoru sťažovateľa išlo o jeden pokračovací trestný čin), pričom jedna trestná vec bola v roku 2021 prevzatá na trestné stíhanie do Slovenskej republiky a v ďalšej veci sa ďalej vedie predmetné trestné konanie v Českej republike (o ktorého prevzatie žiada mestský súd). Podľa názoru sťažovateľa ide o neefektívny postup a za hospodárne považuje, aby sa trestné stíhanie proti jeho osobe, ktoré české orgány rozdelili na dve veci, sústredilo v jednom štáte – v Slovenskej republike. Sťažovateľ nesúhlasí ani so záverom, že trestné stíhanie jeho spoluobžalovaných bolo premlčané, keďže podľa jeho názoru vznesením obvinenia českými orgánmi došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby trestného stíhania jeho spoluobžalovaných aj v Slovenskej republike.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

8. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

9. Generálna prokuratúra v napadnutom prípise v podstatnom uviedla, že rozhodovanie o odovzdaní a prevzatí trestného konania je plne v kompetencii štátov a ich príslušných orgánov, ktoré posudzujú všetky podstatné skutočnosti, podmienky a okolnosti „prenosu“ jurisdikcie s dôrazom na práva a oprávnené záujmy všetkých dotknutých subjektov trestného konania. V rámci tohto posudzovania je zohľadňovaný aj záujem na tom, aby spáchané trestné činy nezostali nepotrestané, pričom v procese odovzdávania a prevzatia trestného konania obvinený ani iné subjekty trestného konania nedisponujú návrhovým či iným iníciačným oprávnením. Generálna prokuratúra poukázala na to, že predmetný prípis medzinárodného odboru generálnej prokuratúry je rozhodnutím *sui generis*, ktoré deklaruje splnenie alebo nesplnenie podmienok stanovených v dohovore, resp. v ďalších medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná, pričom z hľadiska právneho posúdenia je toto rozhodnutie procesným prostriedkom pre ďalší postup orgánov činných v trestnom konaní a samo osebe nijako nezasahuje do jurisdikcie (trestného konania) žiadajúceho štátu ani nezakladá jurisdikciu Slovenskej republiky. Rozhodnutie prokurátora o žiadosti o prevzatie trestného konania z cudziny je individuálnym právnym aktom. Po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu a vyhodnotení zadokumentovanej dôkaznej situácie sa prokurátor pri rozhodovaní o ďalšom postupe vo veci riadi Trestným poriadkom a postupuje v súlade s medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná. Skúma pritom predovšetkým základné podmienky na vedenie trestného konania (napr. trestnosť skutku, premlčanie...), ako aj právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pričom berie do úvahy aj kritériá účelnosti, hospodárnosti a proporcionality trestného konania.

10. Generálna prokuratúra uviedla, že v čase doručenia predmetnej žiadosti mestského súdu bola vykonaná lustrácia trestnej minulosti vo vzťahu k všetkým obžalovaným, pričom vo vzťahu k dvom spoluobžalovaným ([REDACTED] a [REDACTED]) bolo zistené, že na území Slovenskej republiky nie je proti nim vedené trestné konanie a nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by prerušila plynutie premlčacej doby, a preto vedenie trestného konania v čase prijatia žiadosti Českej republiky nebolo prípustné [§ 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Vzhľadom na uvedené bolo vo vzťahu k týmto osobám prevzatie predmetného trestného stíhania odmietnuté podľa čl. 11 písm. f) dohovoru, podľa ktorého dožadovaný štát nemôže okrem prípadov uvedených v článku 10 dohovoru odmietnuť prijatie žiadosti s výnimkou prípadu, ak je na trestný čin použiteľný jeho právny poriadok, ale v čase prijatia žiadosti by bolo konanie podľa tohto právneho poriadku pre premlčanie neprípustné; ustanovenie článku 26 ods. 2 dohovoru sa v takom prípade nepoužije.

11. Pokiaľ ide o osobu sťažovateľa, generálna prokuratúra v napadnutom prípise konštatovala, že lustráciou bolo zistené, že na území Slovenskej republiky bolo proti nemu v rozhodnom čase vedené trestné konanie za obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 5

písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (v predmetnej trestnej veci vykonáva dozor Krajská prokuratúra v Prešove pod sp. zn. 20 Kv 83/24/7700). Vo vzťahu k sťažovateľovi bolo prevzatie predmetného stíhania odmietnuté podľa čl. 11 písm. j) dohovoru, podľa ktorého dožiadaný štát nemôže okrem prípadov uvedených v článku 10 dohovoru odmietnuť prijatie žiadosti s výnimkou prípadu, pokiaľ by konanie bolo v rozpore so základnými princípmi právneho poriadku dožiadaného štátu.

12. Pokiaľ ide o argument sťažovateľa, že v pôvodnej veci vedenej v Českej republike došlo k jej rozdeleniu na dve samostatné trestné veci (hoci podľa názoru sťažovateľa išlo o jeden pokračovací trestný čin), pričom jedna trestná vec bola v roku 2021 prevzatá do Slovenskej republiky, generálna prokuratúra v napadnutom prípise konštatovala, že orgány Slovenskej republiky nedisponujú právom akokoľvek zasahovať do jurisdikcie cudzieho štátu, a teda rozdelenie pôvodne spoločne vedeného trestného konania v Českej republike, ako aj iniciovanie prevzatia trestnej veci bolo a je vo výlučnej právomoci orgánov Českej republiky. Generálna prokuratúra teda nemá právomoc skúmať, z akého dôvodu bolo v minulosti v Českej republike rozdelené trestné konanie o pokračovacom trestnom čine, ako ani dôvody, pre ktoré príslušné orgány Českej republiky viedli tieto konania oddelene a požiadali o prevzatie jednotlivých trestných konaní v takom časovom odstupe.

13. Podľa názoru generálnej prokuratúry prevzatie predmetného trestného konania v celom rozsahu je vo vzťahu k všetkým trom obžalovaným (vzhľadom na jeho premlčanie u dvoch spoluobžalovaných) vylúčené. Generálna prokuratúra konštatovala, že v prípade prevzatia predmetného trestného konania z Českej republiky len vo vzťahu k sťažovateľovi by bolo potrebné zopakovať takmer celé prípravné konanie a zároveň by sa viedlo súbežné trestné konanie v Českej republike vo vzťahu k zvyšným dvom obvineným, čo by znamenalo okrem iného zdvojené vykonávanie dôkazov pred súdom v Českej republike, ako aj pred súdom v Slovenskej republike. Popísaným postupom by sa generoval právny stav, ktorý by bol v priamom rozpore so zásadou primeranosti, hospodárnosti a v neposlednom rade aj s právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vo vzťahu k všetkým subjektom predmetného trestného konania. Generálna prokuratúra zároveň poukázala na to, že z predmetnej žiadosti mestského súdu nevyplýva žiadna podstatná skutočnosť, ktorá by bránila vykonaniu už prebiehajúceho súdneho konania a jeho skončeniu v Českej republike. Možnosť preukázať svoju nevinu pritom rozhodnutím o neprevzatí trestného konania z Českej republiky nebola sťažovateľovi odňatá, keďže ju môže realizovať v rámci súdneho konania prebiehajúceho v Českej republike.

14. Vzhľadom na uvedené dospela generálna prokuratúra k záveru, že postup medzinárodného odboru generálnej prokuratúry pri rozhodovaní o predmetnej žiadosti mestského súdu o prevzatie trestného konania bol v súlade so zákonom, s dohovorem a príslušnými medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

15. Ústavný súd na úvod konštatuje, že čl. 46 ods. 1 ústavy (ako ani žiadna iná sťažovateľom označená referenčná ústavná norma) nezakladá právny nárok na vyhovie žiadosti (českého všeobecného súdu) o prevzatie trestného stíhania Slovenskou republikou. Inak povedané, prevzatie trestného stíhania Slovenskou republikou na základe žiadosti českého všeobecného súdu nemá charakter subjektívneho práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana.

16. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že stabilne judikuje, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním a o vybavení tohto podania osobu, ktorá toto podanie podala, riadne vyrozumieť. Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní tomuto podaniu vyhovelí v tom zmysle, že rozhodnú podľa predstáv osoby, ktorá podanie podala (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09). Inak povedané, obsahom základného práva na inú právnu ochranu je oprávnenie, aby sa orgány činné v trestnom konaní podaniami náležite zaoberali, pričom porušiť toto právo môžu tieto orgány vtedy, ak by podania ignorovali alebo im nevenovali pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam vyplývajúcim zo zákona (III. ÚS 324/05, I. ÚS 174/2019, II. ÚS 96/2025).

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že neprevzatím predmetného trestného stíhania z Českej republiky nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako ani k porušeniu iných sťažovateľom označených referenčných ústavných noriem), keďže čl. 46 ods. 1 ústavy (ako ani ostatné sťažovateľom označené referenčné ústavné normy) nezakladá sťažovateľovo subjektívne právo (právny nárok) na vyhoviecie žiadosti českého všeobecného súdu o prevzatie predmetného trestného stíhania sťažovateľa Slovenskou republikou.

18. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach predmetnej veci z čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva „len“ sťažovateľovo subjektívne právo (právny nárok), aby sa generálna prokuratúra jeho podaním (žiadosťou podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019) zaoberala a o vybavení tohto podania sťažovateľa riadne vyrozumela, pričom je nepochybné, že generálna prokuratúra sa predmetným podaním sťažovateľa zaoberala a o jeho vybavení sťažovateľa riadne písomne vyrozumela. To, že obsah napadnutého prípisu generálnej prokuratúry nezodpovedá predstávám sťažovateľa, neznamená, že takéto vybavenie je ústavne vadné.

19. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnutý prípis generálnej prokuratúry nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým prípisom generálnej prokuratúry na jednej strane a obsahom tohto základného práva na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým prípisom generálnej prokuratúry boli porušené aj jeho základné práva podľa čl. 47 ods. 2, čl. 48 a čl. 50 ods. 3 ústavy, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 2, čl. 48 a čl. 50 ods. 3 ústavy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu